

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce:

S. K.,

státní příslušnost: Ukrajina,

bytem v ČR: P.

zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,

sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2,

proti

žalovanému:
politiky,

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018, č. j. OAM-806/ZA-ZA12-ZA20-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018, č. j. OAM-806/ZA-ZA12-ZA20-2017, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

2. V žalobě namítal žalobce nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, odkazoval přitom na § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). Měl za to, že účastník řízení není náležitě definován. Stejně tak pak podle žalobce absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, což podporuje závěr o neurčitosti výrokové části. Po věcné stránce žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného, které by bylo v souladu s § 68 odst. 3 s. ř., když žalovaný prakticky vůbec nezohledňuje shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Žalobci hrozí na území azylově relevantní pronásledování, zejména s ohledem na jeho nechuť sloužit v armádě, když žalobce se považuje za pacifistu. V části týkající se humanitárního azylu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce poukazoval na hrozící újmu v případě návratu do vlasti v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Navíc by musel opustit svou současnou rodinu, která se nachází v České republice. Žalovaný však toto zjištění nijak neposuzoval. Žalobci rovněž hrozí vězení, pokud odmítne nastoupit do armády. Žalovaný hodnotí otázky, na které žalobce vůbec neupozorňoval, a ty na které upozornil, nezohledňuje. Závěry žalovaného jsou tak neodůvodněné a nelogické. Vzhledem k výše uvedenému, tj. nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce navrhl, aby soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s obsahem podané žaloby, zejména dle žalovaného nedostal žalobce povinnosti tvrdit, jakým konkrétním způsobem bylo zasaženo do jeho práv a v čem přesně se žalovaný nevypořádal přezkoumatelně s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Žalobce poskytl dne 5. 10. 2017 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že je ukrajinské národnosti, náboženským přesvědčením je křesťan-pravoslavný, nemá nějaké vyhraněné politické přesvědčení. Ve vlasti naposledy bydlel v Chutově, v Poltavské oblasti; reálně však pracoval v západní Ukrajině, neboť domů se z rodinných důvodů nevracel. Má jednoho syna, A. K.. Do České republiky žalobce přicestoval v roce 2014 ilegálně autem přes Maďarsko. Jeho předchozí pobyt na území České republiky byl od roku 2003. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož je studovaný voják, má tři roky vojenskou školu; žalobce by tak určitě vzali do války, což se mu nechtělo. Když se dozvěděl, že má dítě, tak se mu do války nechtělo už vůbec. Na Ukrajině žalobce nic nemá, protože jeho bratr pije alkohol a vše rozprodal; rodiče již zemřeli. S druhým bratrem, který byl ve válce, nemá kontakt.
6. Dne 5. 10. 2017 byl se žalobcem rovněž sepsán protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že někdy v letech 2010 či 2011 mu bylo uloženo vyhoštění a musel Českou republiku opustit. V roce 2014 se do České republiky vrátil, neboť na Ukrajině vypukla válka. O mezinárodní ochranu nepožádal ihned, protože měl strach, že bude opět vyhoštěn jako v roce 2011. Se svou partnerkou H. K. žije v České republice a mají spolu syna A. K. Pokud nenastoupí na Ukrajině do války, hrozí mu vězení.

7. Dopisem ze dne 22. 11. 2017 byl žalobce předvolán k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce se dne 14. 12. 2017 seznámil s podklady bez právního zástupce, s čímž souhlasil. Chtěl se k těmto podkladům vyjádřit a požádal o lhůtu k jejich doplnění. Správní orgán stanovil lhůtu do 29. 12. 2017, přičemž do této doby ani později nebyly podklady ze strany žalobce doručeny.
8. Žalovaný vydal dne 10. 1. 2018 rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobci neudělil. V odůvodnění postupně uvedl, proč dospěl k závěru, že žalobce nemá z žádného důvodu nárok na udělení mezinárodní ochrany. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by dokazovaly, že by vyvíjel ve své vlasti činnost k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž správní orgán nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité sociální skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Ohledně obavy z povolání do vojenské služby žalovaný uvedl, že povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem i v souladu s mezinárodními úmluvami. Rovněž žalovaný odkázal na rozhodnutí českých soudů, které neuznávají povinnost vojenskou službu jako azylově relevantní důvod. Z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky – Ukrajina, Situace v zemi, ze dne 24. 7. 2017, vyplývá, že za nenastoupení vojenské služby hrozí na Ukrajině trest odnětí svobody ve výši 2 – 5 let, avšak až od doručení povolávacího rozkazu. V daném případě však žalobci povolávací rozkaz ještě nebyl doručen a s ohledem na stabilizaci v zemi se nepředpokládá, že by se tak mělo stát. Ohledně tvrzení, že se žalobce nemá kam vrátit a nemá žádné zázemí na Ukrajině, žalovaný uvedl, že absence materiálního nebo finančního zázemí není azylově relevantním důvodem. Udělení azylu podle § 13 zákona o azylu rovněž není možné, neboť žalobce nesplňuje ústřední podmínku, a sice nemá zde rodinného příslušníka, kterému by byl azyl již udělen. Důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu není též možné; v tomto směru žalovaný vycházel ze shromážděných zpráv o bezpečnostní situaci na Ukrajině. Udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný neshledal možným z důvodu, že žalobci nehrozí mučení či nelidské zacházení v zemi původu. Ohledně nástupu do vězení kvůli nenastoupení povinné vojenské služby se žalovaný vyjadřoval již v části týkající se § 12 písm. b) zákona o azylu a toto zdůvodnění zopakoval. Uložení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu brání stejná překážka, jako uložení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, a sice že chybí podmínka uložení, v tomto případě, doplňkové ochrany rodinným příslušníkům. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl na žádost žalobce při jednání dne 3.4.2019, u kterého strany odkázaly na svá podání.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání

určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.

13. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu“.
14. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.
15. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
16. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.
17. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit“.
18. Žalobce předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“ Podle odst. 3 stejného paragrafu „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-58, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí

(záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „*mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.*“ Žalovaný pak citoval dotčená ustanovení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „*(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.*“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „*Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.*“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně v daném případě postačující pro identifikaci žalobce.

19. Pokud jde o obavu ze služby v armádě a nasazení do válečných operací, nejedná se o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33: „*Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10.*

10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69). „Žalobce odmítal službu v armádě, protože je pacifista a nechce vraždit své spolubratry. Za nenastoupení vojenské služby po převzetí povolávacího rozkazu hrozí ukrajinským občanům trest 2 až 5 let odnětí svobody. Přitom podmínky v ukrajinských vězeních nejsou takové, aby žalobce pociťoval důvodné obavy z pronásledování či aby mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy; potíže týkající se dostupnosti lékařské péče platí zejména pro osoby vězněné v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na východě země, potencionální špatné zacházení a mučení zadržených mj. ze strany kontrarozvědky Služby bezpečnosti Ukrajiny je ještě spíše omezeno na tyto osoby (srov. Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017). Žalobce však neuváděl žádné kontakty na proruské separatisty, na Ukrajině žil v Chutově, tj. nikoliv v postižených oblastech Doněcka a Luhanska, a bojů se nechce zúčastnit na žádné straně.

20. Pouhé trestní stíhání nebo trest za dezerci či za odpírání vojenské služby nelze označit za mučení ani kruté, nelidské či ponižující zacházení, stejně tak nelze shledat relevantním riziko nasazení ve válečných operacích. U žalobce tak nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Navíc, co se týká azylu, dopadá vojenská povinnost a případný postih za její nenaplnění stejně na všechny skupiny občanů bez uplatnění diskriminačních kritérií uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Je pravdou, že vojenská povinnost byla uplatňována jen u mužů, žalobce ale předně pronásledování z důvodu pohlaví nenamítal, dále pak omezení vojenské povinnosti na muže považuje soud za legitimní opatření uznávané i v mnoha evropských zemích s nadprůměrným lidskoprávním standardem.
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
22. Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že se žalovaný nedostatečně vypořádal v odůvodnění stran humanitárního azylu. Žalovaný podrobně odkazuje na zprávy o bezpečnostní situaci v zemi a judikaturu českých soudů. Uvádí důvody, proč nelze nástup vojenské služby či případné trestní stíhání považovat za azylově relevantní důvod. Namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů soud neshledal.
23. Skutečnost, že žalobce bude muset opustit svou rodinu, může být azylově relevantní pouze v případě, že budou naplněny důvody podle § 13, 14a odst. 2 písm. d) či 14b zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že správní orgán dostatečně uvedl, že nejsou splněny podmínky podle § 13 a 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělen azyl či doplňkovou ochranu, nelze mu v tomto směru nic vyčítat. Soud k tomu pouze dodává, že udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Zejména v případě, kdy není v zemi původu

znemožněna možnost realizace rodinného života, což v případě Ukrajiny platí. Žalobní námitka ohledně nutnosti opustit rodinu tak není důvodná.

24. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
25. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. dubna 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.